

Врабчо викна високо. Чу Мецана, рече „бау“, чу Вълчо, рече „ау“, чу Лисана рече „кяу“, чу Заю рече „яу“ — цълата гора гръмна.

И отведнажъ около Иванчо изскочиха и Заю, и Меца, и Вълчо, и Лиса.

Иванчо търти да бѣга, тѣ търтиха следъ него.

— Или медения хлѣбъ, или ще те изядемъ.

— Олеле, — завика Иванчо, — нѣма ли нѣкой да ме отърве.

Отведнажъ отъ нейде долетѣ една малка пчела.

— Какво има, Иванчо?

— Загинахъ си, пчелице, спаси ме!

Зазумтѣ пчелата, разлюти се:

— Чакай да ви науча. Тоя медъ азъ за Иванча съмъ събирала, а вие искате да му го изядете!

И почна пчелицата да жили кого де свари. Зайо по ухото, Меца по челото, Лиса по опашката, Вълчо по езика.

Разбѣгаха се звѣроветѣ, кой на кжде види.

Иванчо бѣ спасенъ.

— Отъ кжде взе тоя медъ? — попита го пчелата

— Откраднахъ го отъ долапа.

— Зъмъ, — рече пчелата, — за дето крадешъ, ето и тебе.

Тя се залепи на омацаната Иванчова буза и го жилна хубаво.

Иванчо се върна тичешкомъ назадъ. Бузата му бѣ отекла като цѣлъ самунъ хлѣбъ.

Елинъ Пелинъ

